

ת"פ 54848/11/16 - מדינת ישראל נגד אביב גליה, אלעד סיינה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 54848-11-16 מדינת ישראל נ' גליה ואח'
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אביב גליה

2. אלעד סיינה

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מורן ישראל

ב"כ הנאשם 1 עו"ד יוסי ציטיאט

ב"כ הנאשם 2 עו"ד רחלי גססה

הנאשמים בעצמם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם שלושה אישומים שעניינם התפרצות לרכבים ביום 16.11.16 בשעה 18:30 לערך.

על פי האישום הראשון, ביום 16.11.16 בשעה 16:00 לערך, החנתה גב' חנה מזור את רכבה מסוג גולף שמספרו 7920276 מול מכללת פרס ברחובות. בשעה 18:30 או בסמוך לכך פרצו הנאשמים בצוואת לרכב בכך שהנאשם 1 ניפץ את חלון מושב הנוסע הקדמי ימני, נטל ממנו תיק ומסרו לידי נאשם 2 שהלך עמו מהמקום לכיוון החורשה הסמוכה. בשעה 18:41 הגיעה ניידת משטרה למקום.

משכך יוחסו לנאשמים עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוואת, גניבה מרכב בצוואת חדא וחבלה במזיד ברכב בצוואת חדא.

על פי האישום השני, ביום 16.11.16 בשעה 17:00 לערך, החנתה גב' אלה בירק את רכבה מסוג סקודה שמספרו 12-665-30 בדרך עפר מול מכללת פרס ברחובות. בשעה 18:30 או בסמוך לכך פרצו הנאשמים בצוותא לרכב בכך שניפצו את חלון מושב הנוסע הקדמי ימני ונטלו מהרכב תיק. בשעה 18:41 הגיעה נידת משטרה למקום.

משכך, יוחסו לנאשמים עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, גניבה מרכב בצוותא חדא וחבלה במזיד ברכב בצוותא חדא.

על פי האישום השלישי, ביום 16.11.16 בשעה 16:45 לערך החנתה גב' אילי זנתי את רכבה מסוג פיז'ו שמספרו 50-480-75 בדרך עפר מול מכללת פרס ברחובות. בשעה 18:30 או במועד סמוך לכך פרצו הנאשמים בצוותא לרכב, בכך שניפצו את חלון מושב הנוסע הקדמי ימני. בשעה 18:41 הגיעה נידת משטרה למקום.

משכך, יוחסו לנאשמים עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא וחבלה במזיד ברכב בצוותא חדא.

גדר המחלוקת

2. ביום 29.3.17 כפרו הנאשמים במיוחס להם. הם הודו שהיו במקום ועסקו בפעילות ספורט, וכי התיאור על בסיסו נעצרו לא תואם לתיאור שנמסר על ידי עד הראיה. לא נמצא על הנאשמים כל רכוש הקושר אותם לאירועים, אין ראיות פורנזיות או כלי פריצה והרכוש שנמצא היה מפוזר בפארק.

3. נוכח גדר הכפירה הסכימו ב"כ הנאשמים להצעת בית המשפט, כי מלוא חומר הראיות יוגש לבית המשפט ועל בסיסו תינתן הכרעת הדין. המאשימה עמדה על העדת עדי התביעה 8 ו-9 בקשר לדו"חות הפעולה שערכו ועל כן נקבע התיק לשמיעת ראיות. עם החלפת המותב נקבע התיק לשמיעה בפניי.

4. בדיון שהתקיים בפניי ביום 1.2.18 עדי התביעה לא התייצבו, כל אחד מסיבותיו, ועל כן הודיעה המאשימה שהיא מוותרת על העדתם והסכימה להגשת חומר הראיות ועל בסיסו ליתן הכרעת דין. אז הודיעו ב"כ הנאשמים, כי לאחר שבחנו את החומר בשנית הגנת הנאשמים דורשת את העדתם של שני השוטרים וכן את עד תביעה מספר 6, וביקשו שלא לחשוף קו ההגנה בגינו נדרשת העדת העדים. בנסיבות אלה, נדחה המועד לשמיעת הראיות אליו זומנו שלושת עדי התביעה.

דין והכרעה

5. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את העבירות שיוחסו לנאשמים ולהן נימוקי.

האישום הראשון מבוסס על עדותו של עד ראיה ועדות השוטרים ולגבי אישומים 2-3 מדובר בראיות נסיבתיות בלבד, שלטעמי הוכחו על ידי המאשימה.

6. אין מחלוקת בין הצדדים, כי שלושת הרכבים נפרצו כנטען, וכי מהרכבים באישום הראשון והשני אף נגנבו תיקים ושקית שנתפסו בסמוך למקום בו נפרצו הרכבים.

הנאשמים טענו, כי לא ביצעו את המיוחס להם, וכי התיאור שנמסר על ידי המודיע לוקה בחסר בעצם הפרטים שמסר, שהשוטרים עצרו את הנאשמים על סמך היכרות מוקדמת ולא בשל התאמה לתיאור שמסר עד הראיה, שכן התיאור שמסרו השוטרים אינו זהה לזה שנמסר על ידי המודיע, וכי לא נמצאו כל ראיות אחרות הקושרות את הנאשמים לביצוע המעשים וישנה אפשרות ממשית, כי אחרים ביצעו את המעשים ולא הנאשמים.

הגשת ראיה משנית- עדותו של השוטר אזולאי

7. **השוטר מאור אזולאי** העיד, כי האזין להקלטה של הנאשמים בה נשמעו מתאמים גרסה ביניהם. ההקלטה לא תומללה באותו הזמן. זה לא האזנה בזמן השיחה אלא שמיעה ראשונית של הדברים עם סיום ההקלטה. הקלטה שאורכה 30-40 דקות. העד שמע רק את ההתחלה ועצר, כי הבין שיש משהו בהקלטה וזה יתומלל בעתיד.

הוא היה חוקר תורן במועד האירוע, חקר את הנאשמים וריכז את הטיפול הראשוני בתיק. העד לא ידע למה לא נבדקו טענות הנאשם שהטלפון לא שלו.

8. במזכר ב- 8/ת הוסיף העד אזולאי, כי במסגרת תרגיל חקירה שבוצע לנאשמים, נשמעו השניים מתאמים גרסה טרם כניסתם לחקירה, כאשר נאשם 2 אמר לנאשם 1 שיגידו כי "נפשגנו מתחת לבית שלו וכי יצאו לסיבוב ריצה במקום", וכי את שאר השיחה לא ניתן לתמלל בהאזנה רגילה.

מ- 18/ת של העד עלה שההקלטה נשלחה לתמלול אז הסתבר שהדיסק פגום, ולאחר בדיקה הסתבר שהמקור לא נשמר בשל תקלה של מי שביצע את פעולת השמירה, וכי לא ניתן לשחזר את הקובץ.

9. הנאשמים הכחישו את הדברים בעדותם בפני ובחקירתם.

הנאשם 1 הכחיש שיחה בין השניים במהלך המעצר, כנטען על ידי השוטר אזולאי.

הנאשם 2 הכחיש אף הוא את הנטען והוסיף שכלל לא היתה לנאשמים הזדמנות זמן לכך.

10. בהעדרו של הדיסק עליו הוקלטה שיחת הנאשמים ביקשה התביעה לקבל את עדות השוטר אזולאי כראיה. ב"כ הנאשמים התנגדו, בטענה שעל המאשימה להגיש את הראיה המקורית וביקשו שלא לתת כל משקל לעדותו של העד.

11. בע"פ 3974/92 **אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל** ((23.5.93), פסקה 15) נקבע, כי "... אכן, בהיעדר אפשרות להגיש את המקור, אפשר להגיש גם ראיה משנית, ובלבד שהונחה דעתו של בית המשפט כי הרישום המשני הוא מהימן ומדויק".

בע"פ 869/81 **שניר ואח' נ' מדינת ישראל** (14.11.84), התקבלה כראיה תמצית תוכן שיחה מוקלטת, שנרשמה

על ידי איש משטרה שהאזין לה, כאשר ההקלטה המקורית נמחקה, בכפוף לחקירה נגדית של העד שערך את התרשומת.

גם בע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.16), פסקה 21) נקבע, כי "... ראייה משנית תהא קבילה גם היא, מקום שהמסמך המקורי אבד או הושמד, ללא כוונת זדון, או כאשר הגשתו כרוכה בקשיים (נמרוד קוזלובסקי המחשב וההליך המשפטי - ראיות אלקטרוניות וסדרי דין, 161 (2000); ע"פ 105/51 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלד, פ"ד ו 783) או באי נוחות רבה (ע"א 8423/06 שדה נ' לוינזון [פורסם בנבו] (10.8.2010); ע"א 1046/90 ברוכיאן נ' כלי, פ"ד מה(5) 345 (1991))."

עוד נקבע שם, כי על רקע המגמה להקל בכללי קבילותה של ראייה, ולהתמקד בשאלת מהימנותה ומשקלה של הראייה ניתן להוכיח תוכנו של מסמך באמצעות העתקו - קרי ראייה משנית - ככל שבעל הדין הנוגע בדבר יספק טעם ראוי לאי הצגתו של המסמך המקורי, כך ש"טיבה ומידת מהימנותה של הראייה המשנית עשויים למצוא את ביטויים רק בשאלת המשקל שניתן לראייה, וזאת בסופו של ההליך המשפטי" (שם, פסקה 23).

12. לאור כל האמור לעיל, יש לטעמי לקבל את האמור על ידי השוטר אזולאי לגבי שיחתם של הנאשמים לתיאום גרסה ביניהם בחקירה, אף שהעד לא האזין למלוא ההקלטה והוא אינו יודע את תוכנה המלא של השיחה בין השניים.

הדבר אף נתמך בגרסה שמסרו הנאשמים בחקירתם, כי שהו במקום לצורך פעילות ספורט (טיול/ריצה/הליכה), כפי שיפורט להלן.

הראיות לגבי האישום הראשון

13. מטעם המאשימה העידו עד הראייה קיריל איליוחין ומי שביצעו את המעצר של הנאשמים השוטרים אלכורת ניב, חן ברנשטיין ומאור אזולאי. כן הוגשו הראיות ת/1 עד ת/24.

14. **העד קיריל איליוחין**, סיפר שעישן סיגריה לפני השיעור במכללת מגמות. הוא הבחין בשניים המטיילים בין המכוניות ומציצים פנימה במרחק של 50 מטרים ממנו. הדבר משך את תשומת ליבו. הוא שמע קול נפץ של חלון וראה אחד מהם מושיט את ידו ומוציא תיק והם המשיכו ללכת משם. היה חשוך במקום אך היו פנסי רחוב. תוך כדי שהשניים התרחקו הוא התקשר למשטרה. המוקדנית במשטרה ביקשה מהעד לשמור על קשר עין עמם ולכן הלך אחריהם כ- 5 דקות ואז איבד קשר עין. הוא חיכה למשטרה ליד האוטו ולא ראה שעצרו את השניים.

לגבי התיאור שלהם, מסר שהם לבשו קפוצ'ונים שמסתירים את הראש, לאחד חלק עליון בהיר וחלק תחתון כהה. בגלל המרחק ראה רק גוונים של כהה ובהיר. לא זוכר שראה מכנס עם פסים לבנים.

לגבי עדותו השניה מסר שהציגו לו תמונה של הבגדים שלבשו הנאשמים, לא הבחין בצבעים של חלק מהבגדים שהוצגו לו כמו צהוב וכחול, בגלל שהיה חשוך התקשה להבחין בצבעים אלה.

15. מעדותו הראשונה במשטרה (1/ת) של העד איליוחין, עלה שהוא ראה שניים עם כובע קפוצ'ון מושכים תיק שחור מדלת ימין של הרכב ואז התפצלו. הוא התקשר למוקד 100 של המשטרה. הבחור שהוציא את התיק מהרכב לבש קפוצ'ון ארוך אפור ומכנס כהה, מבנה גופו רזה וגובהו 1.75 מטרים. הבחור השני לבש קפוצ'ון כהה ומכנס כהה, מבנה גופו רזה וגובהו 1.85 מטרים והוא הלך לחורשה.

הוא לא ראה את פניהם, כי הם לבשו קפוצ'ון.

16. בעדותו השניה במשטרה (2/ת) הוסיף העד, שהשניים לבשו את אותו קפוצ'ון אך בצבעים שונים. האחד לבש קפוצ'ון שחור אפור כאשר בחלק הקדמי של הקפוצ'ון מהחזה ומטה היה בצבע שחור והחלק של הכתפיים והכובע היה בצבע אפור ומכנס ג'ינס או טרנינג בצבע שחור או כהה.

השני לבש אותו קפוצ'ון רק בצבעים הפוכים, חלק עליון שחור והחלק מהחזה ומטה אפור ומכנס טרנינג בצבע כהה.

כשהוצג לו קפוצ'ון מסר שלא זכר צבע צהוב בקפוצ'ון אך זיהה את הטרנינג. עוד הסביר שלא זיהה את הצבע הכחול בקפוצ'ון, כי היה במרחק 50 מטרים מהחשודים.

שמע קול ניפוץ חלון וראה את הבחור הראשון, שלבש קפוצ'ון בצבע אפור בחלק העליון מושך תיק שחור מהרכב ומוסר אותו לבחור השני, שהיה ליד החלון ואז הם התפצלו וברחו מהמקום. האחד רץ לכיוון מתקן הספורט ברחוב הרביץ ששם נמצאת מכללת מגמות והשני ברח עם התיק לכיוון החורשה, היכן שיש עצים ושיחים גבוהים.

שמר על קשר עין 5-10 דקות עד שנעלמו.

הוצג לו התיק שנתפס ולדעתו "כמעט בטוח" שזה התיק שהוציא אחד מהם המרכב.

17. בשיחה למוקד 100 (16/ת) מסר העד איליוחין דיווח ששניים פרצו לרכב, גנבו תיק והוא בקשר עין איתם, וכי הם לובשים קפוצ'ון בצבע אפור/שחור.

במהלך הדיווחים, אחד השוטרים דיווח, כי החשודים נתפסו עם הרכוש ונעצרו.

18. **השוטר אלכורת יניב** מסר בעדותו בפניי, כי רשם את הדו"ח מיד אחרי הגעתו לתחנת המשטרה. העד קיבל דיווח על האירוע בשעה 18:29 והגיע בתוך דקות.

ראה את הנאשם 1 מסתכל על הכביש כשהוא עומד בין שני רכבים. בדיעבד אחד הרכבים נפרץ. לא יכול לשלול שהרכב נפרץ לפני כן. כל הזמן היה בקשר עין עם הנאשם 1 וראה אותו במראה, עת נסע קדימה כדי לבצע פנית פרסה, המשיך לדיווח ואז ברנשטיין הבחין בהם ועצר אותם עד שהעד חזר עם רכבו למקום.

החשד כלפי הנאשמים היה הנסיבות, התיאור של המודיע, העובדה שהנאשם 1 עמד ליד רכב שנפרץ והסתכל לעבר הכביש.

את ת/24 הוא רשם לבקשת החוקר, להבהרה של האמור בדו"פ (ת/23).

לגבי צבעי הבגדים בתיאור הנאשמים הסביר שיש הבדל בין מבט קרוב עם פנס למבט מרחוק, כך שמקורב זה נראה כחול אך מרחוק זה נראה צבע כהה.

אישר שלא נמצא על הנאשמים דבר למעט הטלפון הנייד שנזרק.

19. בדו"פ שלו (ת/23) ציין העד אלכורת, שהוא פגש בעד הראיה איליוחין שמסר לו ששניים פרצו לרכב והוציאו תיק שחור, אחד עם קפוצ'ון על הראש בצבע אפור והשני לבוש שחור. כשהגיע למקום נמסר לו שהמודיע איבד קשר עין עם הנאשמים. הוא המשיך בנסיעה איטית ברכב לכיוון המקום בו אבד קשר העין, וברחוב הורוביץ פינת מודעי הבחין בנאשם 1, גובהו 1.80 מטרים, כהה עור, לבוש מכנס ספורט ארוך עם פסים לבנים וקפוצ'ון בצבעים שחור-כחול-אפור. הנאשם עמד בין שני רכבים, שאחד מהם נפרץ, והסתכל לעבר הכביש. העד ביצע פנית פרסה, תוך שמירה על קשר עין עם הנאשם 1 והתקרב אליו בנסיעה, כאשר זה עמד בכיכר. העד שמע בקשר, כי ברנשטיין זיהה בריחה של שניים לכיוון השטח והוא רץ מיד לקראתם. בהגיעו למקום הבחין ששני הנאשמים שכובים על הרצפה, ברנשטיין החזיק בנאשם 2, ואילו נאשם 1 היה שכוב על הרצפה, הוא תפס בידו והם אזקו את שניהם. נאשם 1 אמר לנאשם 2 "זה עליך". הנאשם 2 גובהו 1.75 מטרים, לבש מכנס כחול וקפוצ'ון אפור ירוק.

בעת שהעד סרק את הציר הוא ראה, כי במקום בו עמד הנאשם 1 היה רכב שחלון קטן שלו בצד הנוסע נופץ, דיווח הועבר לאיתור הבעלים.

בעת שהמתין עם שני הנאשמים נערכו סריקות במקום על ידי שוטרים אחרים שאיתרו טלפון נייד.

20. **השוטר חן ברנשטיין** בעדותו בפני מסר, כי פגש במודיע אחרי מעצר החשודים בסמוך למקום מעצרם. הנאשמים ענו לתיאור שמסר המודיע, הם הלכו לתוך השטח הפתוח, היו בסמוך למקום ביצוע העבירה, ואחד מהם זרק משהו, שהתברר כטלפון נייד בצבע לבן, מה שהגביר את החשד כלפיהם עוד יותר.

במהלך המעצר לא נמצאו על הנאשמים דברים, בהמשך נתפס הרכוש בסמוך.

על השימוש בטייזר הסביר שעשה זאת, כי היה לבדו מול שניים, כדי להגן על עצמו, אך לא בוצע בו שימוש.

21. מ- ת/19, דו"פ של השוטר ברנשטיין, עלה שהוא הגיע למקום בנסיעה מכיוון הספורטק לכיוון מכללת פרס והבחין, לפני המכללה, בשני הנאשמים, אשר עונים לתיאור של המודיע "אחד לובש גינס וחולצה אפורה עם שחור וגינס והחשוד השני לובש חולצה כחול כהה ומכנס כחול כהה דגמח". לאחר שזיהה את הנאשמים הוא ביצע פנית פרסה ודיווח בקשר שהבחין בהם נכנסים לשביל לתוך שטח פתוח בעודו שומר על קשר עין עמם. הוא יצא מהרכב, רץ אחריהם, במרחק של 100 מטרים לערך צעק להם מספר פעמים "תעצרו משטרה", הוציא טייזר וכיוון לעברם, אז הנאשם 2 נעצר והרים ידיים והנאשם 1 הוציא מכיסו הימני משהו בצבע לבן וזרק. הנאשם 2 ירד כלפי מטה העד אחז בידו וזה נשכב על הרצפה, העד צעק לנאשם 1 לשכב על הרצפה תוך

שהוא מכון לעברו את הטייזר ודיווח על מעצרו בקשר. העד הודיע להם שהם עצורים בחשד להתפרצויות. העד הלך למקום אליו נזרק החפץ ומצא שם טלפון נייד בתוך שיח במרחק של 5 מטרים, במקום בו לא היה זבל או חפצים אחרים.

בזמן שהוא והשוטר אלכורת אזקו את הנאשמים, נאשם 1 אמר "זה עליך", כשהנאשמים במרחק 5 מטרים אחד מהשני.

22. ב- 20/ת ציין השוטר ברנשטיין, כי התיקים נמצאו בשטח לפי הצבעה של המודיע על כיוון הליכת הנאשמים. הוא צילם תמונות. הם המשיכו בסריקות וקרוב למקום בו נפרץ רכב נוסף ובוצע המעצר של הנאשמים נמצא תיק אפור ולידו שקית בגדים ונעליים. ליד הרכוש שנתפס לא היה זבל או רכוש נוסף. את הרכוש תפס השוטר בוז'נסקי. העד האיר על אזור החיפוש באמצעות הפנס האישי שלו.

21/ת הן תמונות שצילם העד ברנשטיין מזירת האירוע היכן שנמצאו התיקים השחור והאפור. את התמונות צילם בטלפון הנייד שלו. בסמוך מצאו גם תיק לבן ושקית.

23. על פי 7/ת נתפסו טלפון נייד ופרטי הלבוש של הנאשמים הקפוצ'ון של הנאשם 2 וכן הקפוצ'ון והמכנס השחור של הנאשם 1.

15/ת הן תמונות הבגדים, התיקים והפטיש. בגדי הנאשם 1 מכנס שחור עם פסים בצדדיו וקפוצ'ון שהכובע ואזור הצוואר הוא אפור, אזור החזה הוא כחול והיתר שחור. הקפוצ'ון של הנאשם 2 בדומה לזה של הנאשם 1 אך בצבעים אחרים, הכובע ואזור הצוואר בצבע אפור, אזור החזה בצבע צהוב והיתר שחור.

על פי דו"פ של סטניסלב בוז'נסקי (14/ת) במרחק של 50 מטרים מהרכב נתפס תיק שחור. בהמשך נמצא תיק אפור ובו פטיש בצבע אדום המשמש לשבירת חלונות וקריעת חגורות בטיחות.

24. מטעם ההגנה העידו הנאשמים והוגשו הראיות נ/1 עד נ/3 הנוגעים למוצגים שנתפסו בזירת האירוע. מ-נ/1 דו"ח המז"פ עלה שלא נמצאו טביעות אצבע על המוצגים; פטיש חילוץ אדום, טלפון נייד סמסונג ונרתיק שקוף עם חפצים שונים בתוכו.

25. **הנאשם 1** סיפר שהשניים קבעו ללכת לרוץ במרכז פרס, וכך עשו. בחקירתו הנגדית מסר שהם נפגשו במקרה ולא קבעו מראש.

כשהשוטרים הגיעו הם היו בזמן ריצה קלה, השוטר מאחוריהם שלף טייזר ואמר להם לעצור.

לגבי הלבוש שלו מסר שהוא זוכר רק מכנסיים עם פסים לבנים ואינו זוכר קפוצ'ון.

השוטר עצר אותו, כי יש ביניהם היכרות מוקדמת.

לגבי המילים "זה עליך", הכחיש שאמר את המילים והוסיף שהנאשם 2 הוא שאמר אותם.

בחקירת הנאשם 1 במשטרה (ת/10) הוא סיפר, כי נתפסו על ידי השוטרים בהיותם בפרדס, **בעת שטיילו**, הם נפגשו שעה, שעתיים לפני ליד ביתו ומשם צעדו ברגל למקום בו נתפסו. לדבריו, הם הלכו, וכשנשאל אם גם רצו השיב **"עשינו הליכות, ריצות לא יודע להגיד לך מתי רצתי ומתי הלכתי"** (שורות 12-15). בהמשך טען שהגיע לפרדס כדי לעשות ריצה (שורה 56).

הכחיש שפרץ לרכבים, שנגע בהם או הסתכל לתוכם.

מסר שהוא לובש מכנס שחור עם פס ארוך בצבע לבן בצדדים, קפוצ'ון בצבעים שחור-כחול-אפור.

הוא עצר לקריאת השוטר רק אחרי שהבין שמדובר בשוטר.

לדבריו הוא החזיק בכיסו טלפון נייד בצבע שחור השייך לנאשם 2, הכחיש שהשליך דבר מה מכיסו, והכחיש כל קשר לטלפון הנייד הלבן שנמצא בסמוך (שורות 38-51).

26. **הנאשם 2** מסר שהיה ליד הבית של הנאשם 1 והם קבעו "לעשות סיבוב". הם יצאו לריצה, באו מהפרדס ורצו עד לאקדמית פרס, עשו סיבוב וחזרו. במקום יש שבילי אופניים ויש המון אנשים שעושים כושר. היו הרבה אנשים במקום אך אינו זוכר בגדים דומים.

לגבי פרטי הלבוש שלו טען שאינו זוכר מאחר שעבר זמן רב.

לטענתו, השוטר עצר אותם על סמך היכרות מוקדמת, תוך שימוש בטייזר.

לגבי המילים "זה עליך", הסביר שזה נאמר בשאלה. הוא שאל את הנאשם 1, ולא להיפך, האם טלפון הנייד שלו אצלו. הכחיש את הרישום בחקירתו במשטרה (ת/11 שורה 47) בדבר פשר המילים "זה עליך" מבלי שסיפק הסבר הגיוני ותוך מתן תשובות מתחמקות. בחקירתו הכחיש שהמילים נאמרו.

27. בחקירת הנאשם 2 במשטרה (ת/11) סיפר שפגש את הנאשם 1 בשכונה במקרה **"אמרנו בוא נלך לעשות סיבוב עשינו כושר ריצה והתנפלו עלינו פתאום שוטרים"** (שורות 8-9). חזר על כך שעשו ריצה במקום (שורה 13).

הכחיש שהסתובבו בחניה של מכללת פרס (שורה 19). הכחיש ההתפרצויות שיוחסו להם. מסר שהוא לבש חולצה שחורה ומכנס כחול. הכחיש שנצפה על ידי השוטר אלכותר מסתובב ליד רכבים. הכחיש שהנאשם 1 אמר לו בעת מעצרם את המילים "זה עליך".

28. בע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.6.13), פסקאות 9-11) נקבע, כי אמינותו של זיהוי נבחנת לפי שתי אמות מידה; אמינות העד המזהה ומהימנות הזיהוי כשלעצמו. באמת המידה השנייה עוסקים בבחינת

מהימנותו של העד המזהה בשאלה הספציפית של זיהוי הנאשמים. בחינה זו נעשית בשני רבדים; ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרוננו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד זה נבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרוננו של העד. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל. ברובד זה נבחנים הן פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרוננו של העד המזהה ועד למועד הזיהוי בפועל, הן התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי והן ההשפעות השונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של העד המזהה, ומכאן גם על כושרו לזהות את מבצע העבירה. בין שני הרבדים הללו קיימים יחסי גומלין מורכבים.

29. בע"פ 3151/08 **דוידוב נ' מדינת ישראל** (26.5.2010) נקבע כי "ניתן לזהות אדם גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו מעבר לפניו: ההליכה שלו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחיו; אפ; מבנה גופו; וכו'" (פסקה 12). ביישום כלל זה יש לנקוט במשנה זהירות וזאת ביתר שאת במקרים בהם לא ניתן לצרף לזיהוי את התרשמותו העצמאית של בית המשפט התומכת בו, לפחות באופן חלקי.

30. עדותו של איליוחין אינה מהווה זיהוי וודאי של הנאשמים אלא נותנת תיאור של מבנה גופם (רזה), גובהם ופרטי הלבוש שלהם, אך הלכה היא שגם זיהוי שאינו וודאי יכול לקבל משקל במסגרת שקילת הראיות (ע"פ 4087/97 אסולין נ' מדינת ישראל (4.5.99)).

בעניינו, לעד אין היכרות מוקדמת והוא לא ראה את פני הנאשמים ומסר רק תיאור כללי של מבנה גוף רזה, גובה ותיאור פרטי הלבוש. התיאור נמסר בחלקו בזמן שהעד צופה בנאשמים ובהמשך בפרטים שמסר לשוטר דקות ספורות לאחר שאבד קשר העין עם הנאשמים. הפרטים נמסרו בתנאים ששררו במקום, תאורת רחוב אך כזו המאפשרת להבחין בין צבעים כהים לבהירים. מדובר בתיאור שמשקף של מבנה גופם וגובהם של הנאשמים וכן מספק פרט שאולי ניתן לטעון שאינו ייחודי אך בעל משקל והוא העובדה שהנאשמים לבשו את אותו דגם של קפוצ'ון בצבעים שונים באופן חלקי.

31. לאור כל המפורט לעיל אני סבורה שהוצגה בפני מערכת נסיבות שיש בה די על מנת לבסס, מעבר לספק סביר, את העובדה כי הנאשמים הם שפרצו לרכב באישום הראשון.

ראשית, עת בוחנים את התיאור של הנאשמים כפי שנסמר על ידי עד הראיה איליוחין והתיאור בגינו עצרו השוטרים את הנאשמים אין לומר, כי מדובר בתיאור זהה, אלא דומה. דומה במבנה גופם של השניים ובגובהם והעיקר הוא בעובדה שהשניים לבשו את אותו הקפוצ'ון אך בצבעים בסדר קצת שונה.

בעניין זה אין לטעמי לתת כל משקל לעובדה שמפאת שעת לילה ותאורת רחוב, לא הבחין עד הראיה איליוחין, כי באחד הקפוצ'ונים היה גם צבע צהוב וכחול ואני מקבלת הסבריו, כי במרחק של 5 מטרים קשה להבחין בין כחול לצבע כהה.

משכך אין המדובר בתיאור זהה אלא דומה דיו כדי להבחין את הנאשמים מאחרים ולקשור אותם לאירועים נשוא

תיק זה.

שנית, הימצאות הנאשמים במקום, בכיוון עליו הצביע המודיע ככיוון אליו ברחו השניים.

שלישית, הנאשם 1 נצפה על ידי השוטר אלכורת כשהוא עומד בין שני רכבים ומבטו לכביש, ולאחר מכן הסתבר שאחד הרכבים שעמד לידם נפרץ. הנאשמים אישרו שעמדו בקרבת מכוניות באזור החניה בה נפרצו הרכבים.

רביעית, האמירה "זה עליך" שנאמרה בזירת האירוע על ידי הנאשם 1 לנאשם 2. הנאשם 2 הכחיש את הדברים בחקירתו במשטרה (11/ת) ובאופן לא מוסבר בעדותם בפני טענו שני הנאשמים, כי הדברים אכן נאמרו אך על ידי הנאשם 2 לנאשם 1 וזאת כשאלה כדי לברר האם הטלפון הנייד שלו ברשות הנאשם 1. עסקין בגרסה תמוה מצד השניים, ובגרסה כבושה מצד הנאשם 2 שיכול היה בנקל למסרה כבר בחקירתו ולא עשה כן. משכך יש במילים אלה כדי לסבך את הנאשמים, כי כאשר נעצרו בחשד לביצוע עבירות של התפרצות לרכב אמר הנאשם 1 לנאשם 2 "זה עליך" בקשר לחשדות שיוחסו להם.

חמישית, עדותו של השוטר אזולאי אודות תיאום גרסת הנאשמים לגבי נסיבות הימצאותם במקום.

שישית, מציאת התיקים לפי הצבעה של המודיע על כיוון הליכתם של הפורצים לרכב באישום הראשון והימצאותם בסמוך קושרת בינם לבין התיקים והמעשים שקדמו לכך.

שביעית, לראיות אלו אשר הובאו על ידי המאשימה יש להוסיף את גרסת הנאשמים והתנהגותם בסמוך למעצרים ובעת מעצרים.

הנאשמים מסרו גרסאות סותרות לגבי נסיבות הימצאותם במקום; קבעו להיפגש או נפגשו באופן מקרי, והסיבה בגינה שהו במקום יציאה להליכה/ריצה/טיול וכו'.

הנאשמים ניסו לברוח מהמקום ועצרו לאחר שהשוטר ברנשטיין הוציא טייזר וכיוון לעברם. בעת מעצרים בשטח אמר הנאשם 1 לנאשם 2 "זה עליך". לא קיבלתי את הסברי הנאשמים בפני נוכח הכחשתו הגורפת של הנאשם 2 בחקירתו את המילים הנ"ל. לו דובר כטענת הנאשמים בשאלה תמימה לגבי הטלפון הנייד של הנאשם 2 לא היה אמור האחרון להגיב בחקירתו בהכחשה גורפת במילים "לא היה דבר כזה, לא נברא, מה עליי, מצאו עליי משהו, מה עליי" (שורות 46-47). יתירה מכך הנאשמים טענו, כי הדברים נאמרו על ידי נאשם 2 ולא נאשם 1.

"הלכה היא כי כאשר שקריו של נאשם הם שקרים מהותיים היורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה" (ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (23.11.09), פסקה 84).

אני סבורה, כי גרסת הנאשמים לעיל יש בה לחזק את ראיות המאשימה ולקשור אותם למיוחס להם.

32. לסיכום, מכלול הראיות הללו מוביל למסקנה, כי הנאשמים הם שביצעו את העבירות באישום הראשון.

האישומים השני והשלישי

33. אשר לאישומים 2-3, הראיות המונחות בפני בית המשפט הינן נסיבתיות, בהעדר ראיה ישירה הקושרת את הנאשמים לביצוע ההתפרצות.

ואולם, הליך הסקת המסקנה המפלילה מורכב יותר מזה של ראיות ישירות, וזו מוסקת באמצעות הליך תלת-שלבי:

"בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, (21.1.15), עמוד 34) (ראו גם בע"פ 88084/14 פחימה נ' מדינת ישראל (10.1.17)).

34. עד הראיה איליוחין הינו עד נייטרלי ועדותו הותירה עלי רושם מהימן, הוא לא ביקש לסבך איש ובוודאי לא את הנאשמים שבפניו, הוא סיפר על אשר ראה ושמע בנוגע לאישום הראשון. אף שאין לומר שמדובר בתיאור זהה בין פרטי הלבוש שמסר איליוחין לאלה של השוטרים הרי שעדויותיהם של השוטרים, הותירו עלי אף הם רושם מהימן ועדותם גם נתמכה במזכרים ובדו"חות הפעולה שנערכו על-ידם.

35. כעולה מעדותו של השוטר אלכורת ומדו"חות שערך (ת/23 ו- ת/24) הוא ראה את הנאשם 1 בין שני הרכבים בכיכר מול רחוב מודעי כשהוא מסתכל לעבר הכביש, העד ביצע פנית פרסה בכיכר הבאה וכששב ראה שהנאשם 1 עדיין עומד שם ולאחר מעצרו חזר העד לעבר הרכבים והבחין, כי הרכב שלצידו עמד הנאשם 1 נפרץ, הרכב שבפרט האישום השלישי.

36. אמנם בתחילה התחמקו הנאשמים וטענו שכלל לא היו בסביבת חנית רכבים אך בהמשך הודו שאכן היו ליד רכבים חונים. הנאשם 2 הוסיף שהיו שם הרבה מכוניות, הם עברו בין מכוניות, ושהיה שביל ליד המכוניות, אך הוא לא היה בצמוד למכוניות.

37. מבחינת ההיתכנות אין כל מניעה מעשית לביצוע שלוש ההתפרצויות ברכבים הנמצאים בסמיכות זה לזה כפי שעולה מכתובת המקומות בהם נפרצו הרכבים. סמיכות המקום והזמנים קושרת בין הפריצה לרכב באישום הראשון לשני האחרים.

38. האם כל אלה מספקים תשתית ראייתית מספקת לקביעה שהעבירות באישומים 2-3 בוצעו על ידי הנאשמים? בנסיבות העניין, ניסיון החיים, השכל הישר וההיגיון מובילים למסקנה, כי הנאשמים הם שפרצו לרכבים באישומים השני והשלישי וביצעו את הגניבה באישום השני.

39. בע"פ 8808/14 **פחימה נ' מדינת ישראל** (10.1.17) נקבע, כי כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, וניתן לבסס הרשעה מעין זו על מארג ראיתי נסיבתי בלבד, וזאת כאשר המסקנה המרשיעה העולה ממנו "גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת" (פסקה 40). הרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות עשויה להתגבש מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מהווה תשתית ראייתית מספקת לשם כך.

הנטל על הנאשמים לספק הסבר חלופי שיש בו כדי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת לחובתם ולעורר ספק סביר בדבר אשמתם. לשם כך אין די בהסבר תיאורטי דחוק שאינו מתקבל על הדעת, ובפרט כזה אשר אינו מתייחס למכלול הראיות המצטבר, כי אם תוקף כל ראיה נסיבתית בפני עצמה.

הנאשמים לא מסרו תיזה שיש בה להסביר או לכל הפחות לעורר ספק באשמתם. הנאשמים טענו בעלמא, כי היו במקום אנשים נוספים שהיו לבושים בדומה להם אך אין לכך כל עיגון בגרסת עד הראיה איליוחין או השוטרים ולא בגרסת הנאשמים בחקירתם במשטרה.

שקרי הנאשמים והשינוי בגרסתם, לא רק שאינם מאפשרים לקבלה ולתת בה אמון, הם אף מהווים חיזוק לראיות המאשימה ומכריעים את הכף לחובתם. כל זאת, כאשר אין בנמצא כל הסבר חלופי סביר ומניח את הדעת. מכלול הראיות לא משאיר מקום לתזה חלופית מזכה.

40. לצד כל אלה, מצווה על בית המשפט לבחון אף מיוזמתו האם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות, אך כאמור לא די בספק תיאורטי.

לאחר שבחנתי מכלול עדויותיהם של הנאשמים, לא מצאתי תרחיש מזכה, המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות.

מחדלי חקירה- העדר טביעות נעליים, טביעות אצבע וצילום הרכבים

41. ב"כ הנאשמים טענו למחדלי חקירה מאחר שלא נבדקו טביעות נעליים שלפי המודיע היו במקום ולא צולמו הרכבים שנפרצו.

42. אין חולק, כי לא נמצאו כלל טביעות אצבע על המוצגים שנבדקו, וכי לא נלקחו טביעות נעליים מזירת האירוע אף שעד הראיה דיווח על כך. לא ניתן כל הסבר מדוע לא בוצעה פעולה זו.

43. ב"כ הנאשמים לא הבהירו מה התועלת בצילום הרכבים ואיזה נזק נגרם לנאשמים כתוצאה מכך ועל כן אי ביצועה של פעולה זו לא מעלה ולא מורידה לעניינם של הנאשמים שבפניי.

44. אשר לאי הימצאותן של טביעות אצבע של הנאשמים על הציוד שנתפס, הרי שההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל (30.7.13) וע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06)).

45. נפל פגם בהתנהלות היחידה החוקרת אשר לא נטלה טביעות נעליים אף שלא הצביעה על מניעה לעשות כן.

יחד עם זאת, נקבע כבר כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויים של נאשמים, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתם בעבירות שיוחסו להם.

כך נקבעברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל ((8.6.2015), פסקה 9), כי אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכוי הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין.

46. מצופה היה מגורמי החקירה, כי יאספו כל ראיה שעשויה להיות רלוונטית, אך לא שוכנעתי, כי באי נטילת טביעות נעל מהזירה באישום הראשון יש כדי לפגוע בהגנת הנאשמים ויש לקבוע גם בעניין זה, כי כוחה של ראיה זו הוא בהימצאותה ולא בהיעדרה.

לסיכום

47. קבעתי, כי הנאשמים שבפני הם שביצעו את הפריצה לרכב באישום הראשון, בשל סמיכות הזמנים והמקום, העובדה שנאשם 1 נראה ליד הרכב בפרט האישום השלישי הרי שמכלול הראיות מלמדות שהם אלה שביצעו גם את הפריצה לרכבים באישומים השני והשלישי.

צירוף מכלול הראיות, ושילובן זו בזו, כמצוות הפסיקה, מביא למסקנה הלוגית, כי בפני בית המשפט נמצא תצרף שלם המאפשר רק הסקת מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ח, 11 יוני 2018, במעמד הצדדים.